

det her område, som formandslandene skal følge. Det bør ikke være sådan, at det er totalt op til formandslandet at vurdere, om man skal have offentlighed eller ej i de henseender. Derfor mener vi, at vi trænger til en grundig diskussion om det her område, og vi vil bestemt ikke afvise forslaget.

Det sidste forslag, jeg skal tage stilling til i denne omgang, er B 53 om sikring og udvidelse af subsidiaritetsprincippet. Umiddelbart lyder det jo tilforladeligt, at vi nu skal sikre subsidiaritetsprincippet, og umiddelbart ville man jo også kunne spørge: Jamen hvem kan dog have noget imod det?

Men når man nu læser alle forslagens detaljer, så fremgår det jo bl.a. af punkt B i forslaget:

»På de områder, hvor EU har kompetence, skal det sikres, at EU-landene kan nedlægge veto mod EU-lovgivning.«

Det vil medføre en uindskrænket veto, og jf. det, jeg talte om tidligere i forbindelse med spørgsmålet om at kunne nedlægge veto, når der var tale om vitale interesser, så er det jo klart, at vi ikke kan støtte den del af forslaget.

Selve tanken om at få den her opdeling af, hvad EU skal blande sig i og ikke blande sig i, således som det fremgår af forslagens punkt A, synes vi er tilforladeligt, men vi mener, der skal ske ændringer i det forslag, før vi kan støtte det. Men det er jo sådan noget, vi selvfølgelig kan diskutere i udvalget. Som det ligger her, kan Fremskridtspartiet ikke støtte B 53.

Elisabeth Arnold (RV):

Det Radikale Venstre kan ikke støtte de beslutningsforslag, der er fremsat af Enhedslisten i denne omgang.

Jeg vil tage dem enkeltvis.

Det første forslag, B 49 om dansk rets forret for EF-ret, blev meget klart beskrevet af SF's ordfører, som jo klart sagde, at hvis man accepterer, at EU er et forpligtende samarbejde, må man også bøje sig for de afgørelser, som Fællesskabet træffer. Hvis man ikke vil det, kan man ikke indordne sig under det forpligtende samarbejde, og så eksisterer det simpelt hen ikke.

Derfor bliver vi nødt til at fastholde, at på de områder, hvor EU har kompetencen, skal man selvfølgelig rette sig efter de afgørelser, der bliver truffet i de organer, der er sat til det.

Så vi må klart sige, at man udhuler hele EU-samarbejdet, hvis man har som princip, at national ret altid går forud for EU-ret.

Om forslaget om sikring af veto retten vil vi sige, at det jo er vigtigt, at der er en eller anden form for nødbremse, som man kan bruge, hvis vitale nationale interesser bliver truet og man opfatter det som noget meget vigtigt, at der er en afgørelse, som går én imod.

Men vi mener fra radikal side, at veto retten skal bruges i udvalgte tilfælde, og sådan som tingene bliver remset op i Enhedslistens bemærkninger til forslaget, kunne vi godt frygte eller forvente, at Enhedslisten ønskede veto retten anvendt i masser af tilfælde, og det kan jo ikke være meningen, netop når man har et forpligtende samarbejde, og når vi nu har de regler, der siger, at man kan have flertalsafgørelser, hvor lande kan blive stemt ned.

En af demokratiets grundregler, som Enhedslisten jo også må sande herinde, er jo, at man skal kunne acceptere afgørelser, hvor man er blevet nedstemt. Det er jo et af demokratiets væsentligste kendetegn, at når man er i mindretal og bliver nedstemt af et flertal, så må man altså også leve med de afgørelser og være klar til at acceptere at være med i det fællesskab, hvor sådan nogle afgørelser bliver truffet. Hvis ikke man kan det, må man forlade butikken.

Om det tredje forslag, B 52 om åbenhed og offentlighed i EU, mener vi, at Enhedslisten selvfølgelig har fuldstændig ret i, at der er for lidt åbenhed og for lidt offentlighed i EU.

Det står faktisk også i det notat, som den danske regering har sendt til det franske formandskab med en beskrivelse af, hvorledes det hidtidige arbejde med Maastricht-Traktaten fungerer, efter at den er trådt i kraft.

Det er klart, at der er sket nogle fremskridt på åbenhedsområdet, men det er sandelig ikke tilfredsstillende set med danske øjne. Der er vi helt enige med Enhedslisten og i øvrigt også med udenrigsministeren og med det store flertal af den danske befolkning.

Jeg tror, jeg kan tilsige både på mit eget partis vegne og også på vegne af store dele af Folketinget, at vi vil presse meget på for at få bedre regler og en bedre sikring af åbenhed og offentlighed i forhandlingerne under den kommende regeringskonference.

Til sidst vil jeg sige, at hvad angår subsidiaritetsprincippet, vil jeg tilslutte mig de bemærkninger, der er kommet fra adskillige af de tidligere ordførere, men blot sige, at vi jo i Danmark har praktiseret subsidiaritetsprincippet i årevis for ikke at sige gennem generationer med vores tre forskellige politiske og administrative